

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Mal 119434 20 Gž
Brčko, 24.07.2020. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Nedić Srđana, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.I. iz B., zastupanog po punomoćniku Mulahalilović Osmanu, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupanog po zastupniku po zakonu Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete, v.sp. 1.955,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog, izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 119434 18 Mal od 12.02.2020. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 24.07.2020. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 119434 18 Mal od 12.02.2020. godine u stavu prvom i u stavu trećem izreke POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 119434 18 Mal od 12.02.2020. godine (dalje prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„Obavezuje se tuženi da tužiocu na ime naknade nematerijalne štete isplati ukupan iznos od 1.955,00 KM i to:

- za pretrpljene fizičke bolove iznos od 1.050,00 KM i

- za pretrpljeni strah iznos od iznos od 905,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom, računajući od dana presuđenja pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana nakon pravosnažnosti ove presude.

Odbija se tužbeni zahtjev tužioca za naknadu materijalne štete u iznosu od 67,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom, računajući od 14.09.2018. godine, pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana od pravosnažnosti ove presude.

Obavezuje se tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.267,05 KM, u roku od 30 dana nakon pravosnažnosti ove presude.“

Protiv dosuđujućeg dijela prvostepene presude sadržanog u stavu prvom i u stavu trećem izreke, tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (dalje tuženi) blagovremeno je izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da njegovu žalbu uvaži, prvostepenu presudu u pobijanom dijelu preinači i tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan i dosudi mu troškove parničnog postupka.

Tužitelj M.I. iz B. (dalje tužitelj), nije odgovorio na žalbu tuženog.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 341., a u vezi sa odredbom člana 426. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18, dalje Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba tužitelja nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužitelja (tužbeni zahtjev) da mu tuženi naknadi nematerijalnu štetu uzrokovanu dana 13.09.2018. godine napadom i ugrizom psa lutilice, i to da mu isplati za pretrpljene fizičke bolove iznos od 1.050,00 KM i za pretrpljeni strah iznos od 960,00 KM, te iznos od 67,00 KM na ime materijalne štete (troškovi liječenja), odnosno ukupno iznos od 2.077,00 KM, uz zahtjev za dosudu zakonske zatezne kamate i troškova parničnog postupka.

Ovako postavljenom tužbenom zahtjevu, tuženi je iskazao protivljenje prigovorom nedostatka pasivne legitimacije, prije svega navodom da tužitelj nije ponudio ni jedan relevantan dokaz da se radi o šteti za koju je odgovoran njegov organ, da se iz tužbe i dokaza uz tužbu „apsolutno ne vidi ko je i na koji način štetu prouzrokovao“, kao i navodom da „pasivna legitimacija može

postojati isključivo na strani JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt BiH“, a prigovorio je i visini postavljenog tužbenog zahtjeva.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužitelj temelji tužbeni zahtjev, te činjeničnih tvrdnji i argumenata kojima se tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da tužitelj u tužbi tvrdi da ga je dana 13.09.2018. godine u naselju D., napao pas lutilica i ugrizao u predjelu lijeve potkoljenice,

da je svjedok M.A. u svom iskazu potvrdila da je vidjela kada se „pas zaletio i ujeo“ tužitelja, kao i da imaju „velikih problema sa psima lutilicama“ koji su napali i njenog supruga,

da je tužitelj na glavnoj raspravi saslušan kao parnična stranka i tom prilikom je izjavio da su ga dok je šetao prema Lovačkoj kući u D. napala dva psa lutilice „jedan crno-bijeli i jedan crni“ i dok ga je jedan pas „vukao za pantalone da ga obori“ drugi „ga je ugrizao za nogu“,

da je vještak kirurg Helać dr. Fikret povredu tužitelja okarakterizirao kao „ugriznu ranu od psa za lijevu potkoljenicu“ i kvalificirao je kao laku tjelesnu povredu,

da je prema nalazu i mišljenju istog vještaka, uslijed zadobijene povrede tužitelj trpio bolove jakog intenziteta jedan (1) dan, bolove srednjeg intenziteta dva (2) tjedna, a nakon toga bolove slabog intenziteta šest (6) tjedana, kao i da je povreda kod tužitelja ostavila „ožiljak na lijevoj potkoljenici sa stražnje strane veličine oko 30x5 mm“ i da „cijeneći dob, spol, mjesto ožiljka, zanimanje i naobrazbu tužitelja nema elemenata za naruženost“,

da je prema nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra Baraković dr. Devle, zbog zadobijene povrede, tužitelj trpio strah jakog intenziteta u trajanju od dva (2) sata, nakon toga strah srednjeg intenziteta u trajanju od deset (10) dana, a strah slabog intenziteta u trajanju od četiri (4) mjeseca, dok se nije izjasnila u pogledu postojanja naruženosti kod tužitelja,

pa je na osnovu provedenih dokaza, prvostepeni sud zaključio da je tužitelja dana 13.09.2018. godine u naselju D. napao i ugrizao pas lutilica u predjelu lijeve potkoljenice (tj. zadobio laku tjelesnu povredu) i da „ne postoje dokazi koji upućuju da se radi o psu vlasništvo trećeg lica“,

obzirom da je šteta tužitelju uzrokovana ugrizom psa lutilice, odnosno „od opasne stvari“, te da se odgovornost tuženog za naknadu štete zasniva na odredbi člana 172. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, dalje Zakon o obligacionim odnosima) u vezi sa Odlukom o obavljanju djelatnosti od općeg interesa („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 18/10 i 03/13, dalje Odluka o obavljanju djelatnosti od općeg interesa), kojom je utvrđeno „da je djelatnost na prikupljanju i zbrinjavanju pasa lutilica od opšteg interesa za Brčko distrikt BiH i da se ta djelatnost povjerava JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt BiH“, prvostepeni sud je prvo zaključio da je prigovor nedostatka pasivne legitimacije tuženog neosnovan budući da „nisu sakupljeni svi psi lutilice sa javnih površina na području Brčko distrikta BiH, uslijed čega je nastala šteta za tužitelja“, potom je zaključio da „između propuštanja organa tuženog, odnosno preduzeća kome su povjerena javna ovlaštenja i nastanka štete ... postoji uzročna veza“,

te, kako je uslijed iznenadnog napada i ugriza psa lutilice tužitelj pretrpio štetu, prvostepeni sud je, uzimajući u obzir kvalifikaciju zadobijene povrede, intenzitet i dužinu trajanja bolova i straha, zaključio da tužitelju pripada novčana satisfakcija za pretrpljene fizičke bolove i za strah, te pozivom na odredbe Zakona o obligacionim odnosima o temeljima odgovornosti (član 154.), o šteti (član 155.), o odgovornosti pravne osobe za štetu koju uzrokuje njen organ (član 172.), o novčanoj naknadi nematerijalne štete (član 200.) i o posljedicama neispunjenja obveze–obvezi plaćanja zakonske zatezne kamate (član 277.), dosudio mu je iznos od 1.050,00 KM za fizičke bolove, a iznos od 905,00 KM za strah,

a, obzirom da se „iz priloženih računa ... ne može utvrditi da li je platio te račune“, niti „za koju namjenu je plaćena administrativna taksena marka“, niti „za koju relaciju su karte plaćene“, prvostepeni sud mu nije dosudio materijalnu štetu u iznosu od 67,00 KM,

dok je prvostepeni sud primjenom odredbe člana 120. stav 2. Zakona o parničnom postupku, odredbe člana 11. stav 1. Zakona o Pravobraniteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/06, 19/07, 17/08 i 20/10), odredbi tarifnog broja 1. i 2. Zakona o sudskim taksama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 05/01, 12/02 i 23/03), kao i primjenom mjerodavnih odredbi Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Federaciji Bosne i Hercegovine, odlučio o troškovima parničnog postupka (obvezao je tuženog da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.267,05 KM), ali kako se ova odluka žalbom ne pobija, već se veže za uspjeh u sporu, nije predmet razmatranja žalbenog vijeća.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, kroz istaknute žalbene razloge, tuženi u bitnom tvrdi da pravilnom ocjenom dokaza prvostepeni sud „nije mogao zaključiti da je šteta pričinjena od strane psa lualice“, odnosno da na osnovu izvedenih dokaza „nije mogao izvesti zaključak o štetnom događaju“, niti je osnovanost i visinu štete mogao utemeljiti na nalazu i mišljenju vještaka kirurga, za kojeg tvrdi da je „toliko šturo napisan, da je čak upitna mogućnost njegove ocjene“, te da „se može zaključiti da se radi o takvom stepenu naruženosti koji ne opravdava dosuđenje po tom osnovu“, zatim da se u nalazu i mišljenju vještaka neuropsihijatra „ne navodi ... period u kojem je tužilac imao narušenu psihičku ravnotežu“, kao i da je pravilnom primjenom odredbi članova 172. i 184. Zakona o obligacionim odnosima, u vezi sa odredbom člana 60. stav 1. i 2. Statuta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (“Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine”, broj 3/07) i odredbom člana 2. stav 1. i odredbom člana 8. stav 1. Zakona o javnim preduzećima Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (“Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine”, broj 15/06, 5/07, 19/07, 1/08 i 24/08), trebalo odbiti tužbeni zahtjev, a ukoliko je tužitelju šteta uzrokovana ugrizom psa lualice da u tom slučaju za uzrokovanu štetu odgovara JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu JP „Komunalno Brčko“).

Takve, međutim, tvrdnje tuženog ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njegovim žalbenim navodima ocijenio da je prvostepeni sud temeljem pruženih dokaza pravilno utvrdio sve činjenice i okolnosti o kojima se vodi spor i koje su relevantne sa aspekta mjerodavnih odredbi Zakona o obligacionim odnosima za odlučivanje o odgovornosti tuženog za uzrokovanu štetu i o pravu tužitelja da od tuženog zahtijeva novčanu satisfakciju za pretrpljene fizičke bolove i strah i pri tome je visinu novčane naknade dosudio poštujući sve okolnosti slučaja i kriterije usvojene sudske prakse.

Svakom sudioniku u postupku, prvostepeni sud je omogućio da iznese sve činjenice i okolnosti na kojima zasniva svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika i da se izjasni o navodima i dokazima protivnika (pa je tako tuženi mogao argumentirano osporiti i pobiti nalaz i mišljenje vještaka kirurga na ročištu za glavnu raspravu, što nije učinio već je samo izjavio da „nema pitanja za vještaka“, a mogao je osporiti i materijalnu dokumentaciju u spisu koja potvrđuje da se štetni događaj desio dana 13.09.2018. godine, što nije učinio, a imao je i mogućnost da ospori nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra, što nije učinio).

Imajući u vidu predmet spora, prvostepeni sud je pravilno cijenio sve izvedene dokaze, pa i žalbom ukazane nalaze i mišljenja vještaka kirurga i vještaka neuropsihijatra, i to upravo onako kako mu nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku, a svakom od dokaza je dao odgovarajući značaj sa aspekta relevantnih pretpostavki propisanih gore pomenutim materijalnim propisima za obvezu tuženog naknaditi tužitelju štetu u dosuđenim iznosima.

Stečeno uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva prvostepeni sud je utemeljio na činjenicama za koje je imao podlogu u provedenim dokazima i opravdao dovoljnim i uvjerljivim razlozima, koji imaju činjeničnu i pravnu osnovu.

Pri tome, valja imati na umu da u prvostepenoj presudi utvrđeno činjenično stanje ovaj sud mora respektirati budući da se presuda kojom se završava spor male vrijednosti ne može pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. A, činjenice utvrđene temeljem provedenih dokaza: da je napadom psa lutalice uzrokovana šteta tužitelju, da je za djelatnost prikupljanja i zbrinjavanja pasa lutalica odgovoran tuženi, da tuženi nije izvršio svoju obvezu sakupljanja pasa lutalica sa javnih površina, opravdavaju zaključak prvostepenog suda o utemeljenosti tužbenog zahtjeva.

Osim toga, važno je istaknuti da je prvostepeni sud pravilno odlučio o prigovoru nedostatka pasivne legitimacije. Naime, Odlukom Skupštine Brčko distrikta Bosne i Hercegovine o obavljanju djelatnosti od općeg interesa donesene dana 14.04.2010. godine nije isključena odgovornost tuženog za štetu koju psi lutalice uzrokuju trećim osobama. Ovo stoga što tuženi, odnosno njegovi organi javne uprave, konkretno Odjeljenje za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, prema odredbi člana 4. u vezi sa odredbom člana 30. Zakona o javnoj upravi („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 19/07, 2/08, 43/08, 9/13, 48/16 i 9/18) su obvezni da osiguraju učinkovito i potpuno ostvarivanje prava i sloboda građana propisanih Ustavom Bosne i Hercegovine i Statutom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u koja prava svakako spada i pravo na sigurnost ličnosti. Jer, nakon što je pomenutom Odlukom Skupština Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrdila da je djelatnost na prikupljanju i zbrinjavanju pasa lutalica od općeg interesa za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine i tu djelatnost povjerila JP „Komunalno Brčko“, time je ustanovljena solidarna odgovornost tuženog (kao izvornog nositelja komunalne djelatnosti prikupljanja i zbrinjavanja pasa lutalica, koji na teritoriji Distrikta vrši nadzor i kontrolu nad obavljanjem povjerene komunalne djelatnosti) i JP „Komunalno Brčko“ (kao subjekta kojem je podzakonskim propisom prenesena djelatnost prikupljanja i

zbrinjavanja pasa lotalica) za štetu uzrokovanu trećim osobama napadom i ugrizom pasa lotalica.

To u konkretnom slučaju znači da je tužitelj (kada je pretrpio štetu uslijed napada psa lotalice) bio slobodan da, u okviru svoje dispozicije, zahtijeva naknadu štete bilo od tuženog ili od JP „Komunalno Brčko“, ili pak od obojice zajedno. Stvarna legitimacija Distrikta da u ovom sporu bude tužen (i obvezan da naknadi štetu) posljedica je toga što se on smatra izvornim nositeljem komunalne djelatnosti prikupljanja i zbrinjavanja pasa lotalica, što podrazumijeva i obvezu vršenja nadzora i kontrole nad obavljanjem povjerene komunalne djelatnosti na teritoriji Distrikta. Naime, odredbom člana 6. Zakona o povjeravanju javnih ovlasti („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 6/04, 19/07 i 11/09) propisano je da nad radom pravnih subjekata, kojima je povjereno vršenje javnih ovlasti, upravni nadzor vrše mjerodavne institucije Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u skladu sa propisima koje uređuju te ovlasti, a odredbom člana 7. stav 1. tačka 1. istog Zakona propisano je da mjerodavna institucija u vršenju tog nadzora nad radom pravnog subjekta u vršenju javnih ovlasti, ima pravo i dužnost da provodi inspeksijski nadzor, dok su odredbom člana 9. tog Zakona predviđene sankcije koje Brčko distrikt Bosne i Hercegovine može primijeniti prema onom pravnom subjektu koji ne vrši povjerene poslove sukladno zakonu i drugim propisima.

Stoga, povjeravanjem djelatnosti prikupljanja i zbrinjavanja pasa lotalica (koja je od općeg interesa za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine) JP „Komunalno Brčko“, tuženi se nije oslobodio odgovornosti za ovu vrstu štete. Tuženi je kao osnivač ovog javnog preduzeća i izvorni nositelj djelatnosti prikupljanja i zbrinjavanja pasa lotalica, bio dužan da poduzme sve mjere u okviru svojih nadležnosti, odnosno da putem svojih inspeksijskih službi vrši nadzor nad radom subjekta kome je djelatnost povjerio ili da putem nadležnog organa (Odjeljenje za javnu sigurnost Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine) poduzme odgovarajuće mjere zaštite građana i njihove imovine u gradu, tako što bi spriječio slobodno kretanje pasa lotalica na svom području.

Premda tuženi nije u doslovnom smislu te riječi imalac pasa lotalica (kao opasnih stvari) i mada se termin imalac iz odredbe člana 174. Zakona o obligacionim odnosima prema opće usvojenoj praksi sudova ne izjednačava sa terminom vlasnik, već se shvaća u jednom širem smislu koji podrazumijeva postojanje određene obveze „imaoca“ prema opasnoj stvari, ali kako tuženi nesporno jeste odgovoran (i to kao izvorni nositelj) za obvezu prikupljanja i zbrinjavanja pasa lotalica, on je odgovoran i za štetu koju ti psi prouzrokuju. Ovo stoga što je do predmetne štete došlo upravo uslijed njegovog direktnog ili

indirektnog propuštanja (jer eventualna odgovornost subjekta na koji je ta obveza prenesena nije bila predmet odlučivanja u ovom postupku).

Prema tome, kako je šteta tužitelju uzrokovana ugrizom psa lualice, nije suvišno napomenuti da psi lualice, imajući u vidu da je njihovo reagiranje nepredvidivo, predstavljaju povećanu opasnost za okolinu i u sudskoj praksi se smatraju opasnom stvari, zbog čega bi morali da budu nadgledani sa povećanom pažnjom, upravo radi sprečavanja nastupanja štete njihovim napadom, kao što se dogodilo u konkretnom slučaju. Obzirom da je tuženi dužan da se stara o bezbjednosti građana i njihove imovine uključujući i sprečavanje slobodnog kretanja pasa lualica na javnoj površini, pa kako u vrijeme nastanka štetnog događaja očigledno nije poduzeo odgovarajuće (dovoljne) preventivne mjere kojima bi se spriječilo nastupanje štetne posljedice uslijed napada pasa lualica, odgovoran je tužitelju naknaditi štetu koju je pretrpio zbog napada psa lualice.

Dakle, kada je to tako, da je šteta nastala ugrizom psa lualice, uzročnost se pretpostavlja (radi se o objektivnoj odgovornosti ili o odgovornosti bez krivice), ali se ta pretpostavka može obarati pravno relevantnim dokazima, da šteta potiče od nekog uzroka koji ne potiče od ugriza psa lualice, međutim, u tom pravcu su izostali i argumenti i pravno relevantni dokazi tuženog. Kako tuženi nije dokazao da je šteta potekla od nekog drugog uzroka, odnosno da je šteta nastala ili ugrizom psa koji ima vlasnika ili isključivom radnjom tužitelja ili treće osobe čije dejstvo odnosno radnju nije mogao predvidjeti, time nije ni oborio zakonsku pretpostavku prema kojoj šteta potiče od ugriza psa lualice.

Činjenično stanje utvrđeno temeljem provedenih dokaza, koje dakle ovaj sud mora respektirati budući da se presuda kojom se završava spor male vrijednosti ne može pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, da je ugrizom psa lualice tužitelj zadobio laku tjelesnu povredu, da je trpio bolove jakog intenziteta jedan (1) dan, bolove srednjeg intenziteta dva (2) tjedna i bolove slabog intenziteta šest (6) tjedana, te strah jakog intenziteta u trajanju od dva (2) sata, strah srednjeg intenziteta u trajanju od deset (10) dana i slabog intenziteta u trajanju od četiri (4) mjeseca, i po ocjeni ovog suda, uz uvažavanja kriterija sudske prakse, tužitelju je za oba oblika nematerijalne štete priznata i dosuđena primjerena i u skladu sa odredbom člana 200. Zakona o obligacionim odnosima, novčana naknada.

Naime, prema formulaciji odredbe člana 200. Zakona o obligacionim odnosima naknada nematerijalne štete za pretrpljene fizičke bolove i za strah se dosuđuje ako su u uzročnoj vezi s povredom prava osobnosti vodeći računa o jačini ugroženog prava, a naročito ako jačina bolova i njihovo trajanje to opravdava. Kako je, prema nalazima i mišljenjima vještaka kirurga i

neuropsihijatra u prvostepenoj presudi utvrđeno da je tužitelj trpio fizičke bolove i strah u trajanju koji ispunjavaju izložene uvjete za dosudu novčane satisfakcije, i da prema nalaženju i ovog suda ugrožavanja prava tužitelja nisu bila neznatna, radi čega tužitelju, u smislu odredbe člana 200. Zakona o obligacionim odnosima i sukladno Orijentacionim kriterijima za utvrđivanje pravične naknade nematerijalne štete ovog suda, pripada novčana satisfakcija i za pretrpljene fizičke bolove i za strah u dosuđenoj visini.

Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i navoda nisu učinjeni propusti materijalnopravne naravi, a ni relevantni propusti procesne naravi koje ima u vidu odredba člana 318. Zakona o parničnom postupku (da je prvostepeni sud izveo pogrešne činjenične i materijalnopravne zaključke o osnovanosti tužbenog zahtjeva) o kojima govori žalba tuženog.

Iako tuženi žalbom pobija prvostepenu presudu u stavu trećem izreke (odluka o troškovima parničnog postupka), kojom je obvezan isplatiti tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.267,05 KM, žalbom, odnosno ni jednim žalbenim navodom ne osporava troškove parničnog postupka, već ih veže za svoj uspjeh u sporu, pa odluka prvostepenog suda u tom dijelu nije bila predmet razmatranja žalbenog vijeća.

Isto tako nije bio predmet razmatranja žalbenog vijeća ni žalbeni navod da „se može zaključiti da se radi o takvom stepenu naruženosti koji ne opravdava dosuđenje po tom osnovu“, jer niti je tužbenim zahtjevom tražena dosuda novčane satisfakcije za naruženost, niti su vještaci medicinske struke našli da postoji naruženost kod tužitelja, a niti je prvostepenom presudom dosuđena novčana satisfakcija za naruženost, pa se jedino može zaključiti da je tuženi napravio previd i u žalbi ostavio navod koji se odnosi na neki drugi parnični postupak.

Kako kod izloženog, nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tuženi pobija prvostepenu presudu, jer ne postoje okolnosti koje isključuju odgovornost tuženog za štetu, ili okolnosti koje bi upućivale da tužitelj nema pravo na novčanu satisfakciju, sve činjenice i okolnosti obzirom na gore pomenute odredbe Zakona o obligacionim odnosima po kojima se postavljeni tužbeni zahtjev raspravlja i prosuđuje su temeljem pruženih dokaza potpuno i tačno utvrđene, nisu povrijeđena pravila od kojih ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva, pošto je prvostepena presuda pravilna sa stanovišta primjene materijalnog prava, tužitelju je prvostepeni sud priznao i dosudio primjerenu novčanu naknadu kakvu ima u vidu odredba člana 200. Zakona o obligacionim odnosima, a nije počinio ni žalbom ukazane povrede odredaba parničnog postupka, a niti one na koje sud pazi po službenoj dužnosti, radi čega je valjalo žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu u stavu prvom

izreke potvrditi na osnovu odredbe člana 346. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Budući da se žalbom prvostepena presuda nije pobijala u odbijajućem dijelu sadržanom u stavu drugom izreke, u tom dijelu je prvostepena presuda ostala neizmijenjena.

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević